

РЕПЕТИЦІЯ

Самотність янголів

Ельвіра ЗАГУРСЬКА

Першою прем'єрою нового театрального сезону в АМТМ «Сузір'я» стане вистава «Схоже на щастя» за п'єсою П'єра Пальмада та Крістофа Дютюрона «Втікачки». Режисер-постановник – Катерина Степанкова. У ролях: народна артистка України Ада Роговцева (Клод) та Світлана Орліченко (Марго).

На запитання, чому її зацікавив цей матеріал, Катерина Степанкова відповідає: «Вистава на двох жінок – це дуже зручний формат, зокрема й для „вільного плавання“, тобто гастролей. Звичайно, сьогодні потрібно враховувати, що 18-20 осіб дуже важко кудись повезти. А цікавих жіночих ролей, особливо вікових, не так багато. Коли Ада Миколаївна побачила цю п'єсу, ми починали працювати над іншою роботою. Але вона прочитала і сказала: „Я дуже хочу це робити, мені це дуже подобається“».

Світлана Орліченко – своєрідний «талісман» режисера: у тандемі вони створили п'ять вистав. Працювати з цими актрисами для Катерини Степанкової велике задоволення також і тому, що «мама – мамою, але грає завжди артистка. Якщо її щось не задовольняє, вона не поводить себе як мама, а вимагає від режисера рішень. Вона дуже серйозна актриса, і треба зіставляти те, що ти робиш, з рівнем її обдарування, щоби для нього не було якихось „іграшкових“ обставин. Ми ставимо виставу майже студійними засобами, у нас реквізит є й оформленням. Нічого зайвого. Але мені здається, що це підтримує рівень обдарування Ади Миколаївни, її міцний драматичний стрижень. Я постараюся не принизити його своєю режисурою»...

Жанр вистави – комедія, але теми, покладені в її основу, більш ніж серйозні. Найперша – самотність. За словами режисера, ніхто не знає, в чиєму образі до нас приходять Господь. Так чи інакше, ми маємо своїх янголів, які допомагають нам віднайти себе. А іноді один для одного ми важ

є такими янголами. Якщо говорити банально, «ось і зустрілися дві самотності», які в сумі дали любов, поєднавши свої шляхи.

Окрім історії про самотність, у виставі є ще одна тема: звільнення від зайвого. Самотності можна протистояти по-різному, і найперший тут помічник – звісно ж, любов. Величезні валізи, якими заставлена сцена, є метафорою того, що зайві речі та думки, зайві зв'язки, іноді вже віджиті, тягнуть нас назад. І нам дуже важко від цього відмовитися, хоча, як показує життя, іноді це просто необхідно зробити. Атому вистава може набути ознак сумної комедії, в якій скрізь «розсипані» психологічні підтексти.

Ця робота є прикладом того, як справа, котрою займається маленька купка людей і котра є надзвичайно важливою для них, може стати так само важливою для кожного, хто до неї долучиться. Це маленька магія, у яку може бути втаємничений кожний, бо вистава народжуватиметься щоразу: в ній немає шаблонів, чітких рамок, кожна фраза, повторювана на репетиції, надалі інтонаційно та емоційно лунатиме по-іншому. Тут немає другорядних ролей. Магія акторських талантів Ади Роговцевої та Світлани Орліченко, які можуть зіграти все, практично не сходячи з місця. Сповідальність, відкритість, відвертість. Діапазон від комедії до трагедії в рамках одного монологу. Важливість своєї присутності за рахунок вміння чути партнера по сцені в його мовчанні...

Для вистави Катерина Степанкова має багато задумів: і ефектний візуальний ряд за допомогою слайдів, і авторська музика. Кожна сцена – різна локація, тому звукові та шумові саундтреки також відіграватимуть важливу роль. Автобан, квартира, кладовище, в'язниця, будинок престарілих, а на все про все – маленька сцена «Сузір'я». І великий хист творців вистави «Схоже на щастя»...

Авторський колектив спектаклю: художник-постановник – Тарас Ткаченко, художник з костюмів – Світлана Нікітчина, музичне оформлення – Андрій Шусть, Віталій Мельник, хореограф-постановник – Олексій Скляренко, помічник режисера – Вікторія Сиванич.

Прем'єра вистави – 5 та 6 вересня.

ПРИНАГІДНО

12 серпня в київському Центральному Будинку Офіцерів відбулася благодійна вистава «Варшавська мелодія – 2» з метою збору коштів для поранених у зоні АТО. У щемливій історії про нездійсненне кохання польської студентки Гелени і радянського студента Віктора, для яких фатальне значення мав закон 1947 року, що забороняв шлюби з іноземцями, зіграли Ада Роговцева та Катерина Степанкова. Зібрані кошти – 52 тис. гривень – були перераховані у фонд військового шпиталю.

Факт, що ніякої спеціальної реклами вистави, окрім інформації в соціальних мережах, не було, а зала Будинку Офіцерів на майже тисячу місць була вщент заповнена, продемонстрував не лише любов до відомих акторів, а й щиру занепокоєність людей майбутнім нашої країни.

«Граючи московську п'єсу про Росію та Польщу, ми все одно грали про Україну», – звернулася після вистави до глядачів Ада Миколаївна. Нам залишається чекати, коли, як сказала знаменита актриса, настане мир, і знову розквітне кохання без домішки суму і жалю, бо Господь подарував людям любов...